

leeftijd bepalen, met behulp van een groep huisartsen. Aan de artsen die aan dit onderzoek deelnemen, wordt verzocht een groep bejaarden te onderzoeken, die naar willekeur uit hun praktijk zijn gekozen. Zij moeten hiertoe een grondige anamnese opnemen, een uitvoerige keuring verrichten en enkele eenvoudige laboratoriumonderzoeken doen; zij moeten ook gegevens bijeen brengen betreffende de maatschappelijke en geestelijke toestand van de onderzochten. Op geregelde conferenties worden de resultaten met de deelnemers besproken. Bijna zonder uitzondering verklaarden al de deelnemende artsen dat zij zeer ingenomen waren met deze gelegenheid om te delen in het emotionele van het onderzoek en de voldoening van het samenwerken met collegae als afwisseling van hun routinewerk. De vraag is gesteld, of niet aan de huisarts een of andere graad of teken van erkenning moet worden gegeven, wanneer hij een zeker aantal dienstjaren heeft en aan zekere eisen voldoet. Dit zou voor hem een aansporing kunnen zijn om zijn taak goed te verrichten, nascholingscursussen te volgen, enzovoort. Of deze erkenning moet worden gegeven in de vorm van een of ander diploma of titel (de Engelsen zijn meesters in het zetten van letters achter iemands naam) of in de vorm van een premie of salarisverhoging in landen waar de medische verzorging gesocialiseerd of georganiseerd is, is een kwestie die ter discussie staat. In dezelfde categorie valt de vraag of men een onderscheiding, speciale erkenning of steun moet geven aan die geneeskundigen die zich vestigen in kleine dorpen, vaak in verafgelegen delen van een land, en die daardoor afstand doen van de voordelen van het leven in een centrum van hogere cultuur. Tot nu toe is op deze vragen geen bevredigend antwoord gevonden. Toch is er veel te zeggen voor de stelling, dat de huisarts, zoals ieder menselijk wezen, als hij zijn werk goed moet doen, recht heeft op een zichtbare beloning, naast de dankbaarheid van zijn patiënten en de bevrediging van zijn eigen geweten. Dit is stellig niet het belangrijkste aspect van de nascholing, maar men mag er zeker wel enige aandacht aan schenken.

Is er behoefte aan een aparte instantie voor medische nascholing? Met het toenemen van de belangrijkheid van nascholing is natuurlijk de vraag naar voren gekomen of men van de medische faculteiten kan verwachten, dat zij deze extra taak kunnen dragen. De schrijver is van mening dat een goede medische faculteit zoveel van haar werkzaamheden aan de opleiding van studenten en aan de medische research dient te wijden, dat het onmogelijk is haar daarnaast een derde taak op te dragen. Van hoogleraren en hun medewerkers, die reeds zijn overbelast door de steeds toenemende eisen welke de opleiding van de studenten en het klinische onderzoek aan hen stellen, kan niet worden verwacht, dat zij de geschikte opleiders zullen zijn voor de nascholing. Deze moet daarom bij voorkeur worden gegeven in en geleid door de ziekenhuizen of ziekenhuisafdelingen, welke niet direct zijn verbou-

Nieuwe Leden N.H.G.

AANVULLENDE LIJST NR. 9

G. S. van Dorp, Laan van Meerdervoort 237, Den Haag	nr 795
W. H. Beekhuis, Schoolstraat 21, Eefde	nr 796
G. G. Bergink, Hamersveld bij Leusden	nr 797
C. D. van der Blij, Stationsstraat 43, Gieten	nr 798
H. G. Christiaans, Roden	nr 799
O. C. Frentzen, Meppel	nr 800
W. Ch. Götte, Jac. Obrechtstraat 73, Amsterdam	nr 801
P. J. Grevers, Nassaukade 54, Amsterdam	nr 802
H. C. van Hattum, Nieuwe Boschstraat 28, Breda	nr 803
J. M. A. P. J. Jansen, Dorpsstraat 28, Uithoorn	nr 804
H. de Jonge, Dorastraat 34, Hengelo	nr 805
J. L. A. M. Kortmann, Lovendaalsingel 66, Grave	nr 807
H. Matzinger, Singel 15, Deventer	nr 808
A. D. Molendijk, Hillevliet 122, Rotterdam	nr 809
A. W. Monster, Stationsweg 44, Oostvoorne	nr 810
R. Oostingh, Wehe	nr 811
A. M. v. d. Poel, Kon. Julianaplein 2, Den Hoorn (post Delft)	nr 812
D. Rollingswier, Nieuw Hardinxveld	nr 813
F. F. J. Scheepers, Akerstraat 112, Heerlen	nr 814
Dr E. Solms, Proveniersingel 1, Rotterdam	nr 815
K. C. Sorgdrager, Silvoldseweg 19, Terborg	nr 816
H. J. Suiding, Hoofdweg 100, Blijham	nr 817
A. H. Syrier, Hertspiegelweg 86, Amsterdam	nr 818
Dr P. N. Tissot van Patot, Schiedamseweg 180, Rotterdam	nr 819
P. A. Visser, Zeeweg 77, Katwijk aan Zee	nr 820
A. A. S. Zijlmans, Sniederslaan 14, Bladel	nr 821

Verhuisd:

J. H. Wagenaar (nr 293) naar Borsseburg 6, Amstelveen. L.
F. Bakker (nr 482) naar Alb. Verweystraat 81, Voorburg.

den met de opleiding van studenten. Er moeten speciale regelingen worden gemaakt en ziekenhuizen worden gevonden, waaraan (zo nodig na reorganisatie en verbeteringen) de taak van de nascholing kan worden toevertrouwd. Deze ziekenhuizen moeten zich specialiseren in de specifieke taken en aspecten van de nascholing „B” van huisartsen, zoals hierboven in hoofdlijnen is aangegeven. Veel van de opleiding in deze ziekenhuizen moet niet alleen in de zalen plaats vinden, maar ten minste evenveel in de polikliniek of in de eigen werkkamer van de huisarts. Bovendien zullen de jonge en de oudere stafleden van zulk een ziekenhuis naar buiten worden uitgezonden voor de zittingen met de plattelands-huisartsen, zoals hierboven aangegeven. Dit betekent niet, dat een ziekenhuis, dat nascholing geeft, geen contact meer onderhoudt met de Universiteit. Integendeel zou de Universiteit waardevol werk kunnen verrichten door standaarden vast te stellen en toezicht te houden op het peil van de opleiding en research in zulk een nieuw centrum. Er is slechts één gevaar, waarvan zulk een inrichting voor nascholing zich voortdurend bewust moet zijn, namelijk de fout te maken in de eerste plaats specialisten op te leiden, in stede van alle middelen en energie aan te wenden om de huisartsen op de hoogte van de tijd te brengen. Als zulk een school zich eenmaal heeft ontwikkeld, zou deze ook de taak op zich kunnen nemen om te strijden voor het recht van de huisarts, te worden erkend als een waardevol lid van ons moderne corps en vooral om hem weer waardigheid te geven in zijn eigen ogen en in die van het publiek. *Noodzakelijkheid van research.* Nascholing, in een